

KRISTIN HANNAH

Bestsellerio KETURI VĚJAI autorė

Seserys

PIRMAS SKYRIUS

Gydytoja Blum kantriai laukė atsakymo.

Megana Dontes atsirėmė į kėdės atlošą ir tyrinėjo savo nagus. Seniai laikas juos susitvarkyti. Seniai.

— Harieta, aš labai stengiuosi valdyti jausmus. Juk žinote. Manau, kad tai veikia ir mano gebėjimą mėgautis gyvenimu.

— Ar dėl to mes susitikinėjame kartą per savaitę ištikus ketverius metus? Nes pernelyg mėgaujatės gyvenimu?

— Jei būčiau jūsų vietoje, taip nekalbėčiau. Tai nieko gero nesako apie jūsų, kaip psichiatrės, kompetenciją. Juk žinote: visai gali būti, kad į jus kreipiausi būdama visiškai sveika, o jūs *pavertėte* mane kuoktelėjusia.

— Jūs ir vėl dangstotės juokeliais.

— Per gerai mane vertinate. Juokinga nebuvo.

Harieta nesišypsojo.

— Man sunku pavadinti jus linksma.

— Štai ir žlugo svajonė linksminti žmones scenoje.

— Pasikalbėkime apie tą dieną, kai judvi su Klere išskyrė.

Megana nepatogiai pasimuistė kėdėje. Kaip tik tą akimirką, kai prirėkė šmaikštaus atkirčio, galvoje atsivėrė visiška tuštuma. Ji žinojo, kad Harieta šniukštinėja, o psichiatrė suprato ją tai suvokiant. Jei Megana neatsakys, bus paklausta dar sykį.

— Išskyrė. Gražus, aiškus žodis. Nešališkas. Jis man patinka, bet tos temos neliesiu.

— Labai įdomu, kad palaikote santykius su motina, o nuo sesers atsiribojate.

Megana gūžtelėjo.

— Mama — aktorė. Aš — teisininkė. Mudvi įpratusios vaidinti.

— Kaip suprasti?

— Ar skaitėte nors vieną jos interviu?

— Ne.

— Ji visiems pasakoja, kad gyvenome vargingai, paprastai, bet apsuptos meilės. Apsimetame, kad tai — tiesa.

— Gyvenote Beikersfilde, kai tas paprastas, bet kupinas meilės apsimetinėjimas baigėsi, tiesa?

Megana neatsakė. Harieta sugrąžino ją prie tos pačios skausmingos temos kaip kokią žiurkę labirinte.

Harieta kalbėjo toliau:

— Klerei tuomet buvo devyneri. Jai stigo kelių dantų, jei gerai pamenu, ir sunkiai sekėsi matematika.

— Nereikia, — Megana pirštais sugniaužė lenktus kėdės ranktūrius.

Harieta pakėlė į ją akis. Po netvarkingų antakių stogu švietė tvirtas žvilgsnis. Nedideli apvalūs akiniai didino akis.

— Meg, neženkite atgal. Mes darome pažangą.

— Dar šiek tiek pažangos ir man prireiks greitosios pagalbos automobilio. Turėtume aptarti mano teisinę praktiką. Juk žinote, kad atėjau dėl jos. Šiuo metu Šeimų teisme tikra mėsma-lė. Vakar prie manęs ferariu privairavo tėvas nevykėlis ir ėmė prisiekinėti, kad yra plikas kaip tilvikas. Šiknius. Nepanoro mokėti už dukters mokslus. Jam nepasisekė, kad nufilmavau, kaip atvyko.

— Kodėl tebemokate man už paslaugas, jei nenorite aptarinėti savo problemų priežasčių?

— Man kyla iššūkių, o ne problemų. Ir nėra jokio reikalo naršyti po praeitį. Kai visa tai nutiko, man buvo šešiolika. Dabar

esu net keturiasdešimt dvejų. Pasielgiau teisingai. Tai jau nebėra svarbu.

— Tai kodėl tebesapnuojate košmarus?

Ji pasukiojo sidabrinę „David Yurman“ apyrankę ant riešo.

— Dar sapnuoju košmarus apie „Oakley“ firmos akinius dėvinčius vorus. Tik apie tai niekada neklausinėjate. Ai, o praeitą naktį sapnavau, kad esu įkalinta kambaryje stiklinėmis sienomis ir kumpio grindimis. Girdėjau verkiančius žmones, bet rakto niekaip neradau. Ar norėtumėte tai aptarti?

— Atskirties jausmas. Suvokimas, kad jūsų elgesys kažką nuliūdino arba kažkas jūsų ilgisi. Gerai, aptarkime šį sapną. Kas verkė?

— Šūdas.

Megana turėjo tai numatyti. Ji juk baigė psichologijos studijas. Be to, kadaise ją vadino genialiu vaiku.

Moteris žvilgtelėjo į savo laikrodį, pagamintą iš aukso ir platinos.

— Ak, Harieta. Laikas baigėsi. Manau, kitą savaitę teks išnarplioti įkyrias mano neurozes.

Ji atsistojo ir palygino tamsiai mėlynų „Armani“ kelnų klešnę. Visai ne dėl to, kad būtų susimetusios raukšlės.

Harieta lėtai nusiėmė akinius.

Megana sukryžiuavo rankas ant krūtinės — instinktyvi savigyna.

— Turėtų būti smagu.

— Ar jums patinka, kaip gyvenate, Megana?

Tokio klausimo moteris nesitikėjo.

— O kas galėtų nepatikti? Esu geriausia skyrybų advokatė šalyje. Gyvenu...

— Viena...

— Gyvenu nerealiame bute virš prekybos centro ir važinėju naujutėle poršė.

— O draugai?

— Kiekvieną ketvirtadienį kalbuosi su Elžbieta.

— Šeima?

Matyt, atėjo laikas keisti psichoterapeutą. Harieta spėjo išsiaiškinti visas silpnąsias Meganos vietas.

— Pernai mama buvo visą savaitę pas mane apsistojusi. Jei man pasiseks, kitą sykį ji mane aplankys kaip tik tada, kai per MTV rodys Marso kolonizavimą.

— O Klerė?

— Pripažįstu, mudvi su seseria turime bėdų. Nieko rimto. Tiesiog esame labai užsiėmusios ir nerandame laiko susitikti.

Harieta tylėjo, tad Megana suskubo užpildyti pauzę.

— Na, gerai, ji mane siutina, nes švaisto savo gyvenimą. Ji tokia protinga, kad galėtų užsiimti kuo panorėjusi, bet tebėra prisirišusi prie tos nevykėlių priebėgos, kurią vadina kurortu.

— Su tėvu.

— Nenoriu aptarinėti savo sesers. Ir jau *tikrai* neaptarinėsiu jos tėvo.

Harieta rašikliu pastukseno į stalą.

— Na, gerai, o jei paklausčiau, kada pastarąjį kartą miegojote su tuo pačiu vyriškiu dukart?

— Jūs vienintelė manote, kad tai *blogai*. Mėgstu įvairovę.

— Taip pat ir jaunesnius vyrus, ar ne? Vyrus, kurie dar nenori įsipareigoti. Pasprunkate nuo jų anksčiau, nei jie jus palieka.

— Dar sykį kartoju: nieko bloga miegoti su jaunesniu ir seksualiu vyriškiu, kuris nesiekia kurti šeimos. Nenoriu namelio su tvorele priemiestyje. Šeima manęs nedomina, tačiau mylėtis patinka.

— O kaip patinka vienatvė?

— Nesu vieniša, — Megana laikėsi savo. — Tik nepriklausoma.

— Vyrų nemėgsta stiprių moterų.

— Stiprūs mėgsta.

— O stiprios moterys pripažįsta savo baimes. Jos kalba apie skausmingus potyrius, nutikusius jų gyvenime.

Megana net suvirpėjo

— Atleiskite, Harieta, turiu lėkti. Iki kitos savaitės.

Ji išėjo.

Buvo nuostabi saulėta birželio diena. Pati vasaros pradžia. Visoje šalyje žmonės maudėsi ir čirškino kepsnius, rengė iškylas prie baseinų. Čia, senajame gerajame Sietle, žmonės nuolat tikrino savo kalendorius ir murmėjo, kad, *po galais, jau birželis*.

Šįryt pasitaikė tik keli turistai; atvykėlius buvo galima pažinti iš kabančio ant rankos skėčio.

Kirtusi judrią gatvę ir žengusi ant Riverfronto parko pievelės, Megana pagaliau lengviau atsikvėpė. Ją pasveikino toteminis stulpas. Už jo tuzinas žuvėdrų nardė gaudydamos išmesto maisto likučius.

Ji praėjo parko suoliuką, ant kurio užsiklojęs pageltusiais laikraščiais tįsojo vyriškis. Prieš akis tamsiai mėlyna Saundo įlanka susiliejo su šviesiu horizontu. Moteris troško, kad šis vaizdas ją nuramintų; dažniausiai ir nuramindavo. Bet šiandien jos protą buvo užvaldęs visai kitas laikas ir vieta.

Jei tik užmerktų akis (to ji tikrai neišdrįs), viską prisimintų: skambutį kažkokių telefono numerių; įtemptą desperatišką pokalbį su nepažįstamu vyriškiu; ilgą tylią kelionę į tą mažą sušiktą miestelį šiaurėje. O blogiausia — nuo paraudusių jaunesnės sesers skruostų nubrauktos ašaros, kai pasakė: „Klere, palieku tave.“

Pirštai tvirčiau sugniaužė turėklą. Gydytoja Blum klysta. Pokalbiai apie skaudų Meganos pasirinkimą ir vėliau sekusius vienas po kito metus nepadėtų. Jos praeitis nėra prisiminimų, ku-

riuos reikėtų narstyti, rinkinys; tai panašiau į didžiulį prikimštą „Samsonite“ lagaminą su barškančiais ratukais. Megana šitai suvokė jau labai seniai. Ji gali tik tempti jį paskui save.

Kiekvieną lapkritį galingoji Skaikomišo upė išsiliedavo iš savo purvinų krantų. Kasset kildavo potvynio pavojus. Nuo neatmenamų laikų žmonės, gyvenantys mažuose miesteliuose palei upę, stebėjo ir laukė pasirošę smėlio maišų. Prisiminimai siekė kelias kartas. Kiekvienas galėjo papasakoti apie tą kartą, kai vandens lygis pakilo iki antrojo kažkurio namo aukšto... pasiekė net toliau esančių sodybų prieangius... Pavasario ir Azalijų gatvių sankryžą. Tie, kas gyveno ramesnėse ir saugesnėse vietose, žiūrėjo vakarines žinias, kraipė galvas ir liežuvavo, kokie keisti tie ūkininkai, tebegyvenantys užliejamose žemėse.

Kai vandens lygis imdavo slūgti, per miestą nusirisdavo palengvėjimo atodūsis. Pirmasis būdavo Emetas Mulvanėjus, vaistininkas, kuris fanatiškai stebėjo orų kanalą per vienintelį Heidene plačiaekranį televizorių. Jis užfiksudavo kiekvieną informacijos mažmožį, net ir tai, kas geriausiems Sietlo meteorologams praspūsdavo pro akis. Savo išvadas pranešdavo šerifui Dikui Parksui, o šis persakydavo savo sekretorei Martai. Greičiau, nei galėjai iš vieno miestelio galo nukakti į kitą, nuvilnydavo žinia: „Šiomet viskas gerai. Pavojus praėjo.“ Ir, žinoma, praėjus dvidešimt keturioms valandoms po Emeto spėjimo, meteorologai tai patvirtindavo.

Šie metai nebuvo išimtis, bet dabar, šią nuostabią vasaros pradžią, buvo lengva pamiršti tuos pavojaus mėnesius, kai liūtys visus varė iš proto. Klerė Kavenau stovėjo ant upės kranto, darbiniai batai beveik iki kulkšnių skendėjo rusvame dumble. Šalia gulėjo tuščias purškalo nuo piktžolių balionas. Ji nusišypsojo ir pirštinieta ranka nusibraukė prakaitą nuo kaktos. Fizinio darbo,

kurį reikėjo atlikti, kad vasarą būtų galima naudotis kurortu, buvo neįsivaizduojama galybė.

Kurortas.

Taip jos tėvas vadino tuos šešiolika akrų. Semas Kavenau užtikio šį sklypą beveik prieš keturiasdešimt metų, kai Heidenas tebuvo degalinė Stivenso kalnų perėjoje. Tą žemę jis įsigijo už grašius ir įsikūrė čia stovėjusioje senoje sodyboje. Pavadinio tą vietą Pakrantės kurortu ir ėmė svajoti apie gyvenimą be šalmų, ausų kamštukų ir naktinių pamainų Evereto popieriaus gamykloje.

Iš pradžių jis dirbo neskaičiuodamas valandų, darbavosi ir savaitgaliais. Vyras pradėjo su benzininiu pjūklų, sunkvežimiu ir planu, nupieštu ant kavinės servetėlės. Iškirto vietas stovyklauti, išvalė šimtmečių senumo šakų sąvartas ir savo rankomis pakrantėje pastatė kiekvieną dailų pušinį namuką. Pakrantės kurortas tapo sėkmingu šeimos verslu. Buvo iš viso aštuoni namukai, kiekvienas turėjo po du nedidelius miegamuosius, vonios kambarį ir terasą su vaizdu į upę.

Per kelerius pastaruosius metus jie įrengė plaukimo baseiną ir įkūrė žaidimų kambarį. Turėjo planų ir dėl mini golfo aikštelės bei skalbyklos. Tai buvo viena iš tų vietų, kur tos pačios šeimos vyksta metai iš metų, kad čia praleistų savo brangias atostogas.

Klerė puikiai atsiminė, kaip pirmą kartą pamatė šią vietą. Aukšti medžiai ir veržli sidabrinė upė mergaitei, iki tol gyvenusiai mobiliajame namelyje, kuris sustodavo tik varginguose miestų rajonuose, atrodė kaip rojus. Jos vaikystė iki atsikraustant į Pakrantės kurortą buvo pilka: besikeičiantys bjaurūs miesteliai; dar bjauresni kambariai avariniuose pastatuose. Ir mama. Ji nuolat nuo ko nors spruko. Kelis kartus buvo ištekėjusi, bet Klerė neprisiminė, kad kuris vyras būtų pasilikęs ilgiau, nei baigiasi pieno pakelis. Klerė prisiminė tik Meganą. Vyresnioji sesuo rūpinosi viskuo... o paskui vieną dieną išėjo ir paliko Klerę.

Dabar, po daugelio metų, jų gyvenimus tesiejo plonytė gija. Kas keletą mėnesių juodvi su Megana susiskambindavo. Ypač prastomis dienomis jos imdavo aptarinėti orą. Paskui Megana kaip visuomet sulaukdavo kito skambučio ir atsijungdavo. Sesuo mėgo pabrėžti, kad jai labai sekasi gyvenime. Megana galėjo išstisas dešimt minučių kalbėti apie tai, kad Klerė pigiai parsidavė.

— Gyveni toje kvailoje stovyklavietėje ir kuopi paskui kitus, — paprastai sakydavo ji.

Per kiekvienas Kalėdas ji pasisiūlydavo apmokėti studijas koledže. Lyg „Beovulfo“ skaitymas galėtų pagerinti Klerės gyvenimą. Metų metus Klerė svajojo, kad jos būtų ne tik seserys, bet ir draugės, bet Meganai to nereikėjo; o Megana visuomet pasiekdavo tai, ko norėjo. Jos tapo tuo, ko geidė Megana: mandagiai bendraujančios nepažįstamosios, turinčios tą pačią kraujo grupę ir bjaurią vaikystę.

Klerė pasiėmė piktžolių purškiklį. Brisdama per pažliugusią žemę ji pastebėjo tuziną dalykų, kurie turėjo būti sutvarkyti iki atsidarant. Laikas genėti rožes, nugremžti nuo stogų samanas, uždažyti pelėsį ant verandos turėklų. Dar nušienauti pievą. Ilga ir drėgna žiema netikėtai virto saulėtu pavasariu, tad žolė sužėlė Klerei iki pat kelių. Mintyse pasižadėjo paprašyti Džordžo, jų darbininko, kad popiet išgremžtų kanojas ir kajakus. Ji įsimetė piktžolių purškiklį į priekabą. Krisdamas jis sužvangėjo ir priminė metalinės lovos garsą.

— Sveika, mieloji. Vykis į miestelį?

Atsigręžusi pamatė registratūros verandoje bestovintį tėvą. Jis vilkėjo nudrengtą kombinezoną su senomis dėmėmis, likusiomis po tepalų keitimo, ir flanelinius marškinius.

Iš kišenės ant krūtinės išsitraukė skarelę ir eidamas artyn nusišluostė kaktą.

— Beje, taisau tą ventiliatorių. Nesugalvok pirkti naujo.

Nebuvo tokio prietaiso, kurio jis negebėtų prikelti, bet Klerė vis tiek peržiūrės kainas, dėl visa ko.

— Ar tau ko nors reikia iš miestelio?

— Smitis užsakė man detalę. Ar galėtum paimti?

— Lieki skolingas. Liepk Džordžui užsiimti kanojomis, kai pasirodys, gerai?

— Įsitraukiau į darbų sąrašą.

— Ir tegu Rita nubalina lubas šeštajame namelyje. Per žiemą jos papelijo.

Ji uždarė sunkvežimio priekabą.

— Vakarieniausi čia?

— Ne šįvakar. Juk Elė žaidžia mažąjį beisbolą Riverfronto parke. Penktą.

— Aha. Būsiu ten.

Klerė linktelėjo, nes žinojo, kad jis tikrai bus. Negalėjo praleisti nė vieno savo anūkės gyvenimo įvykio.

— Iki, tėti.

Ji įsikibo į sunkvežimio kabinos rankeną ir stipriai palenkė. Girgždėdamos durelės atsidarė. Tada Klerė stvėrėsi juodo vairo ir užsliuogė ant sėdynės.

Tėvas užtrenkė dureles.

— Vairuok atsargiai. Nepražiopsok posūkio už septynių mylių.

Ji nusišypsojo. Jau beveik du dešimtmečius jis nuolat kartoją visiškai tą patį.

— Myliu tave, tėti.

— Ir aš tave myliu. O dabar keliauk ir parvežk mano anūkę. Jei paskubėsi, prieš rungtynes dar spėsime pasižiūrėti „Kempiniuką Plačiakelnį“.

ANTRAS SKYRIUS

Vakarinė biurų pastato pusė buvo atgręžta į Pjudžet Saundą. Langas per visą sieną rėmino gražų mėlynai tyvuliuojantį reginį. Tolumoje pūpsojo miškinga kalva Beinbridžo saloje. Naktį tose tamsiai žaliose sutemose galėjai įžiūrėti keletą žiburėlių, bet dieną sala atrodė negyvenama. Tik baltas keltas, kas valandą įpuškuojantis į uostą, rodė, kad ten esama žmonių. Megana vienuoje sėdėjo prie ilgo, inkstą primenančio pasitarimų stalo. Žvilgantis vyšninis juodmedžio paviršius spinduliavo eleganciją ir prabangą. Matyt, prabangą labiau. Tokie stalai kuriami ir gaminami pagal atskirą užsakymą; tas pats pasakytina ir apie aksomines kėdes. Kai žmogus atsisėdavo prie šio stalo ir į jį pasižiūrėdavo, jam pasidarydavo aišku: kad ir kam šis biuras priklausytų, tam žmogui velniškai sekasi. Tai tiesa. Megana įgyvendindavo visus išsikeltus tikslus. Kai ji, baikšti ir vieniša paauglė, įstojo į koledžą, išdrįso svajoti apie geresnį gyvenimą. Ir štai jį turi. Jai priklausė prabangus butas Sietlo centre (kaip devintas vanduo nuo kisieliaus besiskiriantis nuo mobiliojo namuko, kuris vaikystėje buvo „namai“) ir jai niekuo nereikėjo rūpintis.

Ji žvilgtelėjo į savo laikrodį. 4.20. Klientė vėluoja.

Jūs tikriausiai pamanytumėte, kad trys šimtai dolerių už valandą turėtų įpareigoti žmones atvykti laiku.

— Panele Dontes? — pasigirdo balsas iš vidaus ryšio telefono.

— Rona, klausau?

— Skambina jūsų sesuo Klerė.

— Perjunkite ją čia. Ir praneškite man iš karto, kai tik Mėj Monro atvyks.

— Puiku.

Ji spustelėjo laisvų rankų įrangos mygtuką ir pasistengė, kad balse būtų justišypsenas.

— Klere, kaip smagu tave girdėti.

— Ar žinai, kad telefonas veikia abiem kryptimis? Taigi. Kaip gyvenasi Pinigapolyje?

— Gerai. O Heidene? Ar visi tebesėdi laukdami, kol upė patvins?

— Šis pavojus metams atsitraukė.

— Puiku.

Megana spoksojo pro langą. Apačioje ir kairėje pusėje didžiuliai oranžiniai kranai krovė į tanklaivį įvairiaspalvius konteinerius. Ji nė neįsivaizdavo, ką galėtų pasakyti seseriai. Jos turėjo bendrų prisiminimų, bet tik tiek.

— Tai kaip laikosi gražioji mano dukterėčia? Ar jai patiko riedlentė?

— Patiko, — Klerė prajuko. — Bet žinai ką, Meg, kitą kartą paprašyk, kad pardavėjas patartų. Penkiametė mergytė dar neturi tokios koordinacijos, kad važinėtųsi riedlente.

— Tu turėjai. Tais metais gyvenome Nidlso miestelyje ir aš išmokiau tave važinėti dviračiu.

Megana akimirksniu panorą atsiimti šiuos žodžius. Bendros praeties prisiminimai visuomet skaudina. Daugybę metų Klerė Meganai buvo greičiau duktė nei sesuo. Iš tiesų Megana Klerei buvo geresnė motina, nei mama kada nors gebėjo.

— Tiesiog kitą sykį įteik jai Disnėjaus filmuką. Nereikia dėl jos leisti krūvos pinigų. Jai patinka „Polly Pocket“ žaisliukai.

Įdomu, kas tai. Stoją neįauki pauzė. Megana žvilgtelėjo į savo laikrodį, o tada prabilo abi tuo pat metu.

— Ką tu?..

— Ar Elisona laiminga, kad baigia darželį?

Megana stipriai suspaudė lūpas. Reikėjo valios pastangų patylėti, bet ji žinojo, kad Klerė nekenčia, kai ją pertraukia. Jai ypač nepatinka, kai pokalbyje dominuoja Megana.

— Taip, — atsakė Klerė. — Ji laukia nesulaukia, kada visą dieną galės leisti mokykloje. Dar lanko darželį, bet jau nekantrauja, kad greičiau ateitų ruduo. Nuolat apie tai tarška. Kartais jaučiuosi taip, lyg laikyčiau kometą už uodegos. Ir ji nuolat juda, net kai miega.

Megana jau žiojosi sakyti *kaip ir tu kadaise*, bet susilaikė. Tai prisiminti skaudu; ji norėjo nustumti prisiminimus į šalį.

— Kaip darbai?

— Gerai. O stovykla?

— Kurortas. Atsidarysime kiek daugiau nei po dviejų savaitių. Džefersonai planuoja šeimos susitikimą, bus apie dvidešimt žmonių.

— Savaitė be telefonų ir televizoriaus? Ir kodėl mano galvoje ėmė skambėti „Išsigelbėjimo“* garso takelis?

— Kai kurios šeimos mielai leidžia laiką drauge, — pasakė Klerė tuo kimiu *skaudini mane* balsu.

— Atleisk. Tu teisi. Žinau, kad myli tą vietą. Klausyk, — pasakė ji taip, lyg tik dabar būtų šovę į galvą, — kodėl tau iš manęs nepasiskolinus pinigų ir ten nepastačius mažyčio europinio SPA centro? Ar dar geriau — mažo viešbutuko? Žmonės plūste plūs norėdami purvo procedūrų. Dievaži, jo ten nestinga.

Klerė sunkiai atsiduso.

— Tu tiesiog negali nepriminti, kad tau sekasi, o man ne. Po galais, Meg.

* 1972 m. amerikiečių trileris „Deliverance“, pelnęs tris Oskaro nominacijas. (*Čia ir toliau — vert. past.*)

— Visai ne tai norėjau pasakyti. Tiesiog... na, juk be kapitalo verslo neišplėsi.

— Aš nenoriu tavo pinigų. *Mes* nenorime.

Štai priminimas, kad Megana yra *aš*, o Klerė — *mes*.

— Atleisk, jei mano žodžiai užgavo. Tik norėjau padėti.

— Meg, aš nebesu ta mažytė mergytė, kuriai reikia vyresniosios sesers apsaugos.

— Semui visuomet sekėsi tave ginti, — Megana išgirdo savo balse menkutį kartėlio šešėlį.

— Aha, — Klerė nutilo, giliai įkvėpė. Megana žinojo, ką daro sesuo. Susiima ir pereina prie švelnesnės, saugesnės temos. — Ketinu vykti prie Šelano ežero, — pagaliau pasakė.

— Kasmetinė merginų kelionė, — tarė Megana ir pasijuto dėkinga, kad Klerė pakeitė temą. — Kaip jūs vadinatės? Bliuzerės?

— Aha.

— Visuomet grįžtate ten pat?

— Kiekvieną vasarą nuo pat vidurinės baigimo.

Megana susimąstė, kaip jaustųsi, jei turėtų tokių artimų draugių būrį. Jeigu būtų kitokia moteris, jau greičiausiai imtų pavydėti. Tačiau yra pernelyg užsiėmusi, kad trauktųsi su būreliu moteriškių. Be to, ji nė negali įsivaizduoti, kad tebedraugautų su vidurinės mokyklos bendramoksliais.

— Aišku. Pasilinksmink.

— O, būtinai. Šiomet Šarlotė...

Įsijungė vidaus ryšio telefonas.

— Megana? Panelė Monro atvyko.

Ačiū Dievui. Pretekstas atsijungti. Klerė galėtų be perstojo kalbėti apie savo drauges.

— Po galais. Klere, dovanok, turiu bėgti.

— Ak, taip. Žinau, kaip mėgsti klausytis apie mano bekole-džes drauges.

— Visai ne. Tik ką atėjo klientė.

— Taip, žinoma. Ate.

— Iki.

Megana išjungė telefoną kaip tik tuo metu, kai sekretorė atlydėjo Mėj Monro į pasitarimų kambarį.

Megana nusiėmė laisvų rankų įrangos ausinę ir numetė ją ant stalo, kur ši bilstelėdama nukrito.

— Laba diena, Mėj, — pasakė ji ir greitai žingsniu priėjo prie klientės. — Ačiū, Rona. Jokių skambučių.

Jos sekretorė linktelėjo, išėjo iš kambario ir uždarė duris. Mėj Monro sustojo priešais didelį spalvingą aliejiniais dažais tapytą paveikslą — Nechitos* originalą, vadinamą „Tikroji meilė“. Meganai visuomet patiko ta ironija — šiame kambaryje kiekvieną savaitę mirdavo kieno nors tikroji meilė.

Mėj vilkėjo praktišką juodo trikotažo suknelę ir avėjo juodus batus, kurie iš mados išėjo daugiau nei prieš penkerius metus. Šviesūs plaukai, kadaise pakirpti lengvai tvarkomu bobo stiliumi, krito ant pečių. Vestuvinis žiedas buvo paprasta aukso juostelė.

Į moterį pažiūrėjęs nepasakytum, kad jos vyras vairuoja smalos juodumo mercedesą ir antradieniais žaidžia golfą Brodmuro golfo klube. Mėj greičiausiai ištisus metus neinvestavo į savo išvaizdą. Tikriausiai nuo tada, kai dirbo vietiniame restorane, kad apmokėtų vyro odontologijos mokslus. Nors buvo vos keleriais metais vyresnė už Meganą, liūdesys paliko pėdsaką Mėj veide. Po akimis matėsi tamsūs ratilai.

— Mėj, prašom sėstis.

Mėj žirgliojo kaip už virvelių traukoma marionetė. Ji atsisėdo ant vienos iš patogijų juodo aksomo kėdžių.

* *Alexandra Nechita* (g. 1985) yra rumunų ir amerikiečių kubistų tapytoja ir filantropė. Žiniasklaida bei meno bendruomenė ją praminė *Petite Picasso* (mažąja Pikaso). Moteris yra plačiai pripažinta dėl savo paveikslų ir meno vizijos.

Megana įsitaisė savo įprastoje vietoje stalo gale. Priešais ją gulėjo keli kartoniniai dokumentų segtuvai su pastabomis ant lipnių lapelių, kyšančių lapų kraštuose. Moteris pirštais pastukseno per popierių šūsnį ir susimąstė, kuri iš daugybės jos strategijų tiktų labiausiai. Per savo praktikos metus suprato, kad reakcijos į blogas naujienas gali būti tokios pat įvairios kaip ir patys prasižengimai. Nuojauta sakė, kad Mėj Monro labai trapi, ir nors santuokos nutraukimo procesas jau labai įsibėgėjo, ji dar ne visai susitaikė, kad tai neišvengiama. Skyrybų dokumentai buvo pateikti prieš mėnesį, bet ji vis dar netikėjo, kad vyras tam pasiryš.

Po šio susitikimo turės patikėti.

Megana pažvelgė į klientę.

— Kaip per praėjusį susitikimą jums, Mėj, sakiau, buvau pasamdžiusi privatų tyrėją, kad šis patikrintų finansinius jūsų vyro reikalus.

— Juk tai tebuvo laiko švaistymas, ar ne?

Kad ir kaip dažnai tokios scenos kartojosi šiame biure, nuo to lengviau nesidarė.

— Ne visai.

Mėj įdėmiai į ją pasižiūrėjo, paskui atsistojo ir priėjo prie sidabrinio kavos servizo, išdėlioto ant vyšninės komodos.

— Aišku, — pasakė ji, atgręžusi nugarą Meganai. — Ką radote?

— Jis turi per šešis šimtus tūkstančių dolerių sąskaitoje Kaimanų salose, o sąskaita registruota jo vardu. Prieš septynis mėnesius jūsų vyras ten perkėlė beveik visą kapitalą. Gal manėte, kad pasirašote refinansavimo dokumentus?

Mėj apsigrėžė. Rankose laikė kavos puodelį ir lėkštutę. Einant atgal prie pasitarimų stalo porcelianas jos drebančiose rankose tarškėjo.

— Valiutų kursas nukrito.

— Iš tiesų pinigai nukrito tiesiai jam į rankas.

— O Dieve, — sušnabždėjo ji.

Megana matė, kad Mėj pasaulis griūva. Tai šmėstelėjo žaliose moters akyse, rodė, jos užgeso. Tokią akimirką moterys suvokdavo vieną dalyką: kad visai nepažįsta savo vyrų ir kad visos jų svajonės telieka svajonėmis.

— Dar blogiau, — tęsė Megana, stengdamasi, kad balsas skambėtų kuo švelniau, nors suvokė, kokią žaizdą atveria. — Jis pardavė savo praktiką partneriui, Teodorui Blevinui, už dolerį.

— Kodėl jam reikėjo taip pasielgti? Juk ji verta...

— Kad negalėtumėte gauti tos pusės, kuri jums priklauso.

Po šių žodžių pasirodė, kad Mėj nebelaiko kojos. Ji susmuko ant kėdės. Puodelis ir lėkštutė trinktelėjo ant stalo. Kava išsiliejo ir nutekėjo stalu. Mėj akimirksniu puolė viską valyti savo nosine.

— Atsiprašau.

Megana palietė klientės riešą.

— Nereikia.

Ji atsistojo, sugriebė šūsnį servetėlių ir nusausino stalą.

— Tai aš atsiprašau, Mėj. Kad ir kaip dažnai su tuo susiduriu, man vis vien nuo tokių poelgių darosi bloga.

Palietusi Mėj petį, Megana leido moteriai pamąstyti.

— Ar kuriame iš šių dokumentų yra paaiškinimas, kodėl jis taip su manimi pasielgė?

Megana troško nežinoti atsakymo. Kai kuriuos klausimus geriau palikti neatsakytus. Ji pasiekė popierių šūsnį ir ištraukė nespaltotą nuotrauką. Labai atsargiai, lyg ji būtų atspausdinta ant plastikinio sprogmens, o ne blizgaus popieriaus, pastūmė ją Mėj.

— Jos vardas Ešlė.

— Ešlė Stoker. Rodos, žinau, kodėl jis visuomet siūlėsi paįmėti Sarą iš pianino pamokų.

Megan linktelėjo. Visuomet būdavo blogiau, kai žmona pažinojo meilužę, nors ir iš matymo.

— Vašingtonas yra valstija, kur kaltųjų neieškoma; mums nereikia pagrindo skyryboms, tad jo romanai nieko nereiškia.

Mėj pakėlė akis. Jos buvo apsiblaususios ir stiklinės, lyg avarijos aukos.

— Nieko nereiškia? — ji užsimerkė. — Esu visiškai kvaiša. Šiuos žodžius ji greičiau iškvėpė nei ištarė.

— Ne. Jūs nuoširdi ir pasitikėjimo verta moteris, leidusi savanaudžiui šliužiui dešimt metų mokytis koledže, kad galėtų susikurti geresnį gyvenimą.

— Maniau, kad tai bus mūsų geresnis gyvenimas.

— Be abejonės.

Meg pasilenkė ir palietė Mėj ranką.

— Pasitikėjote vyru, kuris sakėsi jus mylįs. O dabar jis tikisi, kad būsite senoji geroji patogioji Mėj — moteris, kuriai svarbiausia šeima ir geresnis gydytojo Deilo Monro gyvenimas.

Mėj atrodė kiek sutrikusi ir net truputį išsigandusi. Megana suprato: tokios moterys kaip Mėj seniai pamiršo, kaip kelti bangas. Na ir gerai. Galų gale tai jos, teisininkės, darbas.

— Ką turėtume daryti? Nenoriu skaudinti vaikų.

— Tik jis vaikus skaudina, Mėj. Vyras pavogė jų pinigų. Ir jūsiškius.

— Bet jis geras tėvas.

— Tada norėsi, kad jie būtų viskuo aprūpinti. Jei turi bent kiek padarumo, tai be kovos atiduos pusę turto. Bet jei jis taip pasielgs, tai aš — supuvęs kiaušinis.

Mėj žinojo, kad Meganos spėjimas teisingas. Tokie vyrai nemėgsta dalytis.

— O jei ne?

— Tada mes jų priversime.

— Jis supyks.

Megana prie jos pasilenkė.

— Jūs vienintelė galite pykti, Mėj. Tas vyras jums melavo, jus apgaudinėjo ir vogė iš jūsų.

— Bet jis mano vaikų tėvas, — Mėj atsakė su tokia ramybe, kuri Meganai pasirodė erzinti. — Nenoriu, kad viskas taptų bjauru. Noriu, jog jis žinotų... kad gali grįžti namo.

Ak, Mėj.

Megana ėmė atsargiai rinkti žodžius.

— Mes tiesiog elgsimės sąžiningai. Nenoriu nieko skaudinti, bet jis, po galais, tikrai nepaliks jūsų be skatiko kišenėje. Ir taškas. Jis labai labai turtingas ortodontas. Turėtumėte nešioti „Armani“ drabužius ir vairuoti poršė.

— Niekuomet nenorėjau dėvėti „Armani“.

— Gal niekuomet ir nenorėsite, bet mano darbas padaryti taip, kad pati pasirinktumėte. Suprantu, dabar visi šitie reikalai jums atrodo svetimi ir žiaurūs, bet patikėkite manimi, Mėj, kai pavargsite viena rūpintis dviem savo vaikais, o ponas Šypsena važinėsis po miestą naujajam poršė ir klubuose per naktis šoks su dvidešimt šešerių metų pianino mokytoja, džiaugsitės galėdama leisti sau viską, ko panorėsite. Patikėkite manimi.

Mėj pažvelgė į ją. Moteriai prie lūpų susimetė nedidelė širdį draskanti raukšlėlė.

— Gerai.

— Neleisiu jam daugiau jūsų skriausti.

— Manote, kad keli popierių tvarkymo ciklai ir krūva pinigų banke mane nuo šito apsaugos? — ji atsiduso. — Pirmyn, panele Dontes, darykite, ką privalote, kad apsaugotumėte mano vaikų ateitį. Bet neapsimeskime, kad jums pavyks padaryti tai neskausmingai, sutarėme? Man taip skauda, kad vos galiu įkvėpti, o mes dar tik pradėjome.